

En kvinnas resa genom tid och rum

VANJA PERSSON

Om
själen är



magic wonders

OM SJÄLEN DÖR

VANJA PERSSON

OM SJÄLEN DÖR

WWW.MAGICWONDERS.SE

Om själen dör

© Vanja Persson, Magic Wonders

ISBN 978-91-86763-00-8

OMSLAG Anders Timrén

GRAFISK FORM David Pahmp

TRYCK DotGain, Litauen 2010

Magic Wonders

www.magicwonders.se

Till dig...

DEL ETT

Var börjar den här historien? I himlen när jag fick mitt uppdrag? Dagen jag föddes, liten och livlös? Eller idag, den dag när jag äntligen påbörjar det uppdrag änglarna gav mig – att skriva ner allt jag vet om änglarnas värld och sprida det till den mänskliga världen?

Mitt uppdrag är fortfarande dolt bakom glömskans slöjor. Då och då får jag se en glimt av det som finns bakom när en oväntad händelse gör en reva i en av slöjorna. Du kan säkert ana min frustration när jag bara får se små delar av historien samtidigt som jag förväntas berätta om helheten. Samtidigt gör dessa glimtar av oändligheten det mycket svårt att vistas i den vanliga världen på samma premisser som vanliga människor.

Plats: En liten stad i mellersta Sverige. Känd för – mest ingenting.

Tid: Sent sextiotal. En revolutionär tid på många platser, dock inte i vår lilla stad. Här går tiden sin gilla gång och de traditionella värdena är fortfarande starka.

Vem: På den lilla stadens sjukhus föds jag. Andra dottern till ett par som redan varit gifta för länge. De kommer att skilja sig om några år till fördel för alla inblandade.

Och det är här mitt första minne har placerat sig. Inte i detaljer om staden eller om mina föräldrar utan i den fysiska upplevelsen av min passage genom födelsekanalen. Jag blundar och försöker återkalla minnena. Tryck. Instängdhet. Huvudet som böjs lätt bakåt. Något konkret som kan bekräfta mina minnen har jag inte. Inte min mors gråt över den livlösa kropp hon nyss fött fram. Inte min fars upprörda rop från korridoren dit han blev förvisad när läkaren insåg att något var på tok. Inte den omilda behandlingen av min kropp för att tvinga fram ett andetag. Bara små, men intensiva fysiska förnimmelser.

Läkarjournalen: För tidigt fött barn med andningssvårigheter pga outvecklade lungor.

Jag: Sista chansen att fly det här livet. Redan då visste jag att jag tagit på mig för mycket, troligtvis mer än jag kan klara av. *Det som inte dödar dig gör dig starkare.* Men om det faktiskt tar död på mig

då? Det här är en av mina allra första glimtar av något annat. Min tvekan inför att leva, känslan av att det var ett förhastat beslut. Jag har ingen önskan att avsluta mitt liv, bara en önskan om att inte behöva påbörja det. Och nu är det ju för sent. Livet har redan börjat och måste levas oavsett vad det kostar mig.

Hur kunde jag välja ett liv som jag inte tror att jag klarar av? Och hur kunde de låta mig göra det? (*De* – vilka är de?) Eller är det bara jag som gnäller? Det kanske är ett högst normalt liv med helt vanliga utmaningar jag lever. Helt utan glimtar av en annan dimension och utan ett uppdrag jag ännu inte vet hur jag ska slutföra. Jag tror jag lämnar det avgörandet åt dig, kära läsare. Och om du i slutet kommer fram till att det jag har att berätta bara är inbillning ber jag om ursäkt för att jag har slösat bort din tid.

Det första jag vill göra är att ta med dig till den plats där vi alla bestämde om våra liv innan vi föddes. Änglarnas tid är här och nu och alltid på samma gång, men jag är ju en människa så för mig känns det mest naturligt att börja från början och röra mig mot det vi ser som slutet – döden. Otäckt att föreställa sig sin egen död? Jag kan redan nu lugna dig med att döden bara är en naturlig början på något annat. Jag återkommer till det.

Föreställ dig nu en plats bland molnen. Välj gärna ett speciellt moln, mjukt och fluffigt och lätt att forma efter eget tycke och smak. Vill du ha ett moln med silverkant? Var så god! Det är du som väljer. Har du hittat det perfekta molnet? Sjunk ner ordentligt. Har du lagt märke till att din kropp inte känns som vanligt? Här i den andliga dimensionen har vi lämnat den jordiska kroppen bakom oss. Vår själ har en tunn, lätt klädnad som inte går att röra med en mänsklig hand, lika lite som molnet vi nu sitter på. Tycker du inte om att sitta på ett moln? Jag älskar att göra det! Nåväl, du kan ändra scenen till precis vad du vill. Här uppe är tankens kraft avgörande. Måla upp en scen som behagar din kropp och själ. Gunga långsamt i en hängmatta på en tropisk strand. Dina tankar överröstas enbart av de turkosa vågornas brus. Doften av sol, salt och värme ligger tung i luften.

Känner du hur finkornig den gnistrande vita sanden är? Lyft upp en handfull och låt den sakta sippra mellan dina fingrar.

Har du redan tröttnat på paradismiljön? Då kan vi byta till en av mina favoritmiljöer, skådeplatsen för födelsen av min livsplan. Jag ligger utsträckt på en surrende blomsteräng. Blåklockor och mid-sommarblomster kittlar på mina armar och ben. Jag njuter av en vallmos spröda skönhet och fjärilarnas stilla jakt på nektar. På min högra sida försvinner ängens öppenhet i skuggan av en mindre samling träd. Jag ser det inte härifrån där jag ligger, men jag vet att marken under träden är täckt av massor och åter massor av liljekonvaljer. Doften är öronbedövande. En bit bort på min vänstra sida finns en liten stig som strax övergår i en dammig grusväg. Det syns att den inte används alltför frekvent. Vägen är full av gropar som kommer att fyllas av vatten när det regnar. Mellan de uppkörda hjulspåren försöker naturen ta tillbaka sitt revir med hjälp av höga grässtrån och ståtliga hundkex. Ängen är full av blommor och det spelar ingen roll att de egentligen inte blommar på samma gång. Här är det min fantasi som blommar och jag samlar mina erfarenheter från alla de årstider jag vistats på den jordiska äng som står som förebild för den himmelska motsvarigheten.

Så är miljön när vi ska bestämma min plan för det här livet. Min livsplan. Så lätt det är att beskriva miljön. Och så svårt det är att få ett fast grepp om hur det gick till. Det här är det jag vet:

- Jag var inte ensam om att bestämma hur mitt liv skulle utveckla sig.
- Jag var inte en särskilt villig deltagare.
- När allt var klart. När jag trodde att allt var klart. Då sa någon: Jo, förresten. Vi vill att du utför det här uppdraget också.

Jag inser att jag redan nu bör tala om att mitt liv – som det ser ut nu och som det kommer att utveckla sig framöver – inte är värre än någon annans. Jag har visserligen valt ett långt liv, vilket innebär att livets vågor kommer att hinna slipa av många av mina vassa kanter. I min livsplan ingår också en hel del stormar som riskerar att

dränka mig, om vi ska fortsätta med havssymboliken. Jag valde inte ett lätt liv, men som sagt – det är inte värre än någon annans. Det som gör mitt liv tyngre än andras är mitt uppdrag. Eller snarare den känsla av illusion som är förutsättningen för att klara av mitt uppdrag. Jag lever mitt liv på flera plan. Å ena sidan lever jag som alla andra i den påtagliga, mänskliga världen där allt (vad du än tror) är ganska enkelt. Där ett brutet ben visserligen är en olycklig händelse, men vi vet vad som krävs för att fixa det. I bästa fall genom en läkares omsorger på ett välutrustat sjukhus, i andra fall genom plågsam självläkning med försämrad rörelseförmåga som följd. Allt beroende på vilket samhälle vi lever i för tillfället. Å *andra sidan* lever jag även i en helt annan värld. Parallellt och på samma gång. I den här världen betyder ett brutet ben att personen som brutit det har varit på väg åt fel håll i sitt liv. Troligtvis har det funnits flera små antydningar om detta, men personen har inte lyssnat så till slut har benet brutits för att säkerställa att personen bokstavligt talat inte kan fortsätta åt det hållet.

Dessa två världar försöker jag leva i. På samma gång. Jag jonglerar med två skilda perspektiv och jag är inte särskilt bra på att jonglera. Ibland får jag till det, klarar att hålla båda bollarna i luften en längre stund, blir kaxig och tänker att det här går ju bra. Och då ramlar bollarna förstås. Och det är nog inga bollar. Det är nog sköra ägg, för när jag tappar dem blir det pannkaka av alltihop. Ett sätt att tappa dem är när jag råkar nämna något ur fel perspektiv till fel personer. När de tittar på mig som om jag vore knäpp och jag inser att det kanske är det jag är. Varför skulle just jag ha fått ett speciellt uppdrag från en andlig värld? Varför skulle det överhuvudtaget finnas en andlig värld? Låter mer som en livslång psykos. Eller kanske en överaktiv fantasi som de flesta har vuxit ifrån när de fyller sex. Eller allra senast när de fyller elva. Men inte jag.

Tillbaka igen. Livsplanen. Jag försöker redan smita från det som är mitt egentliga uppdrag. Att berätta allt jag vet om det som vi egentligen inte ska veta något om. Varför? Vore det inte bättre om vi fort-

satte att vara lyckligt ovetande? *Jag* har ju inte blivit lyckligare av att veta. Snarare tvärtom.

Vi repeterar det jag redan nämnt. Det jag tydligt vet är att jag – och därmed också du – fick hjälp med att bestämma hur mitt liv skulle se ut, hur livsplanen skulle utformas. Jag vet också att jag inte ville leva igen, jag hade föredragit att stanna däruppe. Detta är dock inte allmänt förekommande, för din del är det troligare att du var rätt ivrig att få sätta igång. De flesta själar tycker om att leva. De ser det som en spännande resa långt bort med en massa nya erfarenheter med möjligheten att lära känna en ny kultur och nya människor. Precis som på en vanlig semester kan dock själva resan dit, i vårt fall födelsen, vara en mindre bekväm upplevelse.

Så här tänker jag mig scenen: Jag svävar omkring i min tunna, gasliknande kropp. Runt mig cirkulerar andra själar, på håll ser vi säkert ut som en dimbank med tätare och glesare partier. Men kommer du nära ser du essensen av det mänskliga väsendet. Även i dessa diffusa gasmoln är det enkelt att urskilja de enskilda själarna. Det finns ingen tvekan om vem som är vem. Vi känner alla igen en älskad själ när vi ser eller upplever den oavsett hur den ser ut för tillfället. Det är inte riktigt lika lätt på jorden, men visst har du träffat människor som slagit an en ton längst in i ditt hjärta? Våra fysiska kroppar förvillar, men själen är alltid densamma och lätt att känna igen när vi väl lägger av oss alla skyddsglasögon och murar.

Så. Scenen är klar. Ser du de lätta molnen ovanför den doftande sommarängen? Luften surrar av humlornas frenetiska arbete och fjärilarnas vingslag.

Det här går inte. Jag blir störd av alla intryck av sommar, sol och mängden av blommor. Ta bort de bilderna, vi skalar av alla fantasier och låter den naturliga miljön framträda igen. Det är inte helt lätt att se vad som är moln och vad som är själar, men vad spelar det för roll? Huvudsaken att vi kan koncentrera oss på det som är viktigt. Ibland måste man ta bort all yttre stimuli för att hitta den innersta kärnan.

En vanlig missuppfattning är att en livsplan innehåller specifika

händelser och erfarenheter. Att ett yrke är något ödesbestämt, ett kall. Att en viss människa är vår själsfrände och därför en självklarhet i vårt liv. Att våra barn är förutbestämda. Att det är Guds straff att vi råkar ut för olyckor och annat elände. Inget kunde vara mer fel. Det finns inga förutbestämda händelser, bara förutbestämda karaktärsdrag och tillkortakommanden i vår personlighet. Vår livsplan är en skickligt sammansatt karta över vår personlighet, saker vi behöver bearbeta från det förflutna och våra styrkor och svagheter. Alla själar är jämlikar på så vis att vi alla har en jämn arbetsbörda med saker vi behöver bearbeta och utveckla. När det gäller *människor* är det dock en annan sak. En del har valt en tung arbetsbörda, med många saker som ska redas ut i ett och samma liv – jag är en av dessa personer. Andra har valt en, i mitt tycke, lättare arbetsbörda. Det betyder inte att de behöver ha ett lätt liv, om inte annat går det alltid att krångla till även enkla saker. Men visst känner både du och jag någon person som verkar flyta runt i livet utan alltför mycket motstånd?

Vårt möte bland molnen – det som vi bara lämnar hela tiden – försöker bestämma just dessa saker. Vilka delar av min personlighet ska vi slipa på just den här gången? Ska vi koncentrera oss på en aspekt av den helhet som är min själ eller ska vi ta ett samlat grepp? Tydligt bestämda vi oss för att ta ett samlat grepp. Min känsla av att ha tagit på mig för mycket pekar definitivt åt det hållet. Bilden av min livsplan är ännu en ledtråd. Ett virrvarr av trådar sträcker sig över hela bilden. Intrasslade och tillkrånglade.

Jag förstår inte riktigt min motvillighet. Den fria viljan är central i allt jag vet om universum, så det måste ha varit mitt fria val att gå in i livet med denna tunga börda. Men varför? Längtar jag hem så mycket att jag har valt att ta itu med allt jag behöver för att sedan få stanna i mitt himmelska hem för alltid? Har jag slarvat mig igenom tidigare liv och genom det fått en massa bakläxor som jag nu måste jobba med samtidigt som den vanliga ”kursen” ska klaras av? Blev jag övertalad av gasmolnen runt omkring mig? Försökte de hindra mig?



En kvinna. Ett uppdrag. Ett liv.

Långt innan hon föddes fick hon ett uppdrag – att berätta allt hon vet om änglarna och deras osynliga värld. Nu kan hon inte undvika sitt öde längre. Livet är satt på paus tills hon utfört sitt uppdrag.

Med en fot på jorden och den andra fast förankrad i änglarnas värld låter författaren till *Om själen dör* oss följa med på en hisnande resa genom själens mörka natt.



magic wonders

Omslagsfoton: Shutterstock
Omslag: Anders Timrén